

Frokosttid viste de Gamle sig paa Fliserækkerne, alle disse mange Pensionister, der befolkede Kvarteret, de ældste eller svageste i Rullestol. Samtidig kom Smaabørnene og Barnevognene tilsyne, og disse Timer, hvor Alderdommen og de Spæde mødtes og tilsmilede hinanden, udgjorde Idyllen i Dagens lange Billedrække. Henne omkring den lille Kirke samlede der sig af og til et Opløb, enten det nu var en Barnedaab eller en Begravelse, der hidlokede Nysgerrigheden. Senere paa Dagen var det Bryllupperne, som vakte Bevægelse. Naar Brudevognen med de hvide Heste kom op igennem Alleen, fik selv gamle Folk travlt for at komme tidsnok til at se noget. Men naar den sidste glade Bryllupsskare rullede ind til Byen, mødte den et andet Vogntog med stumme og blege Gæster. Det var de lave, sorte, helt tillukkede Vogne, som i Mørkningstiden førte Ligene ud til Kapellerne paa Kirkegaardene vest for Byen. En efter en kom de skumpelende fra Hospitaler og private Hjem, enten ganske uden Følge eller ledsagede af en enkelt Droske. Paa samme Tid tændtes Lygterne i den Række smaaborgerlige Forlystelseshaver, der laa overfor den lange, hvide Kirkegaardsmur. Sangerindeknejper aabnedes, Hornorkestre larmede, Karuseller gik; og i Dødens Kølvand strømmede det levende og levelystne unge København herud i Sporvogn og Omnibus. Først efter Midnat blev der stille. Lygterne i Alleen slukkedes; og naar den sidste Droske var rullet ind til Byen med et forsinket Kærestepar, hørtes ingen anden Lyd end Klokkeslagene af Kirkens rustne Ur og nogle enlige, tungsindige Ørkenbrøl inde fra den zoologiske Have, hvor en stakkels Løve drømte bag Tremmerne i sit Fængsel.